

ת"פ 45846/03/21 - מדינת ישראל נגד מרגריטה גיטרמן - נוכחת

בית משפט השלום בקריית גת

ת"פ 45846-03-21 מדינת ישראל נ' גיטרמן

תיק חיצוני: 785013/2020

לפני כב' השופטת נגה שמואלי מאייר, סגנית הנשיא

מדינת ישראל

המאשימה

ע"י ב"כ עוה"ד חני שנפ - נוכחת

נ ג ד

הנאשמת

מרגריטה גיטרמן - נוכחת

ע"י ב"כ עוה"ד זאב פלסבורג - נוכח

(בשם עו"ד אלכס שקלובסקי)

מתורגמנית לשפה הרוסית, הגב' רות רוזנהיים - נוכחת

הכרעת דין

א. כתב האישום ורקע כללי

1. כפי הנטען **בחלק הכללי לכתב האישום**, במועד הרלוונטי לכתב האישום הגב' בלייב בלצ'חנום (להלן: "**המתלוננת**") ילידת 1940, התגוררה בכתובת מבוא חיל האוויר 3 בקריית גת (להלן: "**הדירה**"), יחד עם בנה (מר יבגני קרטפלד) ובת זוגו - הנאשמת.
2. כפי הנטען **בעובדות כתב האישום**, ביום 23.10.2020, בשעה שאינה ידועה למאשימה, בדירה, תקפה הנאשמת את המתלוננת שלא כדין בכך שבעטה בבטנה של המתלוננת באמצעות רגלה והכתה אותה באמצעות מכת אגרוף בכתפה.
3. במעשים אלו גרמה הנאשמת לחבלה של ממש בגופה של המתלוננת בדמות המטומה בבטנה.
4. בגין כל אלו, יוחסה לנאשמת עבירה של **תקיפת זקן הגורמת חבלה של ממש**, לפי סעיף 1368 לחוק העונשין התשל"ז - 1977 (להלן: "**חוק העונשין**").
5. במסגרת הליך הבאת הראיות, העידו מטעם המאשימה העדים הבאים: **המתלוננת**, הגב' בלייב בלצ'חנום (**ע"ת/1**); ובנה, מר יבגני קרטפלד (**ע"ת/2**).
6. בנוסף לאלו, הוגשו מטעם המאשימה הראיות הבאות: חקירת המתלוננת במשטרה מיום 25.10.2020 (**ת/1**); צילומי החבלה שנגרמה למתלוננת מיום 25.10.2020 (**ת/2**); חקירת הנאשמת באזהרה במשטרה מיום 12.11.2020 (**ת/3**).
7. מנגד, מטעם ההגנה העידה הנאשמת לבדה, והוגשה הראייה הבאה: סיכום מידע רפואי של המתלוננת מיום 14.09.2021 (**נ/1**) (מסמך שהוגש לבית המשפט ידי המתלוננת עצמה ביום 22.12.2021, בגין בקשתה לפטור מהתייצבות למשפט עקב מצבה הרפואי).

ב. עיקרי גדר המחלוקת וטענות הצדדים

8. **המאשימה** הטעימה, כי כלל התשתית הראייתית שנפרשה לפני בית המשפט מוכיחה את אשמתה של הנאשמת

בכל המיוחס לה בכתב האישום מעבר לספק סביר, ובכלל זה: הדברים שמסרה **המתלוננת** הן בסמוך לאירוע והן בבית המשפט, והרושם החיובי שהלה השרתה על אף בעיות הזיכרון מהן היא סובלת; תמונות החבלה שנגרמה למתלוננת המחזקות את גרסתה; והחיזוק שנמצא לדבריה של המתלוננת בדמות דבריו של **ע"ת/2**, מהם עלה כי הנאשמת הודתה בפניו שהיא הכתה את המתלוננת ואף הצטערה על מעשיה. בנוסף לאלה נטען, כי תזת ההגנה לפיה, חבלתה של המתלוננת נגרמה ככל הנראה כתוצאה מנפילתה, הינה חסרת כל בסיס, מה גם שהמסמך הרפואי שעליו נשענה ההגנה (**נ/1**), נערך כשנה לאחר קרות האירוע; וכי עדותה של הנאשמת הייתה בלתי אמינה וזאת בשל הסתירות, אי הדיוקים וחוסר הבהירות שעלו מעדותה במשטרה ובבית המשפט. משכך, ביקשה המאשימה להעדיף את גרסתם של עדי התביעה לאופן התרחשות האירוע על פני זו של הנאשמת, ולהעדיף את הדברים שמסרה המתלוננת במשטרה בסמוך לאירוע על פני הדברים שהלה מסרה במהלך עדותה בבית המשפט בכל הנוגע לאופן שבו הפליאה בה הנאשמת את מכותיה. מכל האמור לעיל, עתרה המאשימה להרשיע את הנאשמת במיוחס לה בכתב האישום.

9. **מנגד, הנאשמת** כפרה במיוחס לה בכתב האישום, עמדה על חפותה לכל אורך הדרך וטענה כי היא לא תקפה את המתלוננת. וכך ההגנה הטעימה, כי נוכח השוני המהותי שבין גרסתה של המתלוננת בבית המשפט לבין גרסתה במשטרה, כמו גם העובדה שהמתלוננת הגישה את תלונתה בשיהוי של יומיים ללא מתן הסבר סביר, מקשים ליתן אמון בגרסתה. עוד נטען, כי הדברים שמסר **ע"ת/2**, במהלך עדותו בבית המשפט לפיהם הנאשמת הודתה בפניו כי היא הכתה את המתלוננת, עומדים בניגוד גמור לדברים שהלה מסר בהודעתו במשטרה לפיהם, הנאשמת מסרה לו כי היא אינה זוכרת כלל את האירוע; וכי עולה ספק שמא החבלה שנגרמה למתלוננת נגרמה לה כתוצאה מנפילה, כשהדבר נתמך לדידה הן באמור במסמך הרפואי (**נ/1**), והן בדברים שמסר **ע"ת/2** בעדותו, מהם עולה כי המתלוננת נופלת מעת לעת. מכל האמור לעיל, טענה ההגנה כי כלל הראיות שנפרשו לפני בית המשפט אינן מוכיחות את אשמתה של הנאשמת מעבר לספק סביר, ומשכך יש מקום לזכותה, ולו מחמת הספק.

10. **לאחר עיון בכתב האישום שהוגש ובמענה שניתן על ידי הנאשמת, שמיעת העדים, עיון בראיות שהוגשו, ושמיעת סיכומי הצדדים**, נמצא כי באופן כללי סיפור המסגרת לאירוע שבמוקד כתב האישום אינו שנוי במחלוקת בין הצדדים, כך שבמועד הרלוונטי התגוררה המתלוננת שהינה ילידת 1940, בדירתה יחד עם בנה (**ע"ת/2**), והנאשמת; וכי ביום 23.10.2020, בשעה שאינה ידועה למאשימה, בדירה, פרץ ויכוח בין המתלוננת לנאשמת בסלון הדירה. **לשיטת המאשימה**, במהלך הוויכוח שנתגלע בין המתלוננת לנאשמת, תקפה הנאשמת את המתלוננת שלא כדין בכך שהיא בעטה בבטנה באמצעות רגלה והכתה את המתלוננת באמצעות מכת אגרוף בכתפה, וכי במעשיה אלה היא גרמה למתלוננת חבלה בגופה בדמות המטומה בבטנה. לעומת זאת, **לשיטת ההגנה**, הוויכוח בין המתלוננת לנאשמת לא גלש לכדי אלימות פיזית מצדה של הנאשמת כלפי המתלוננת, תוך שעולה ספק שמא החבלה שנגרמה למתלוננת נגרמה לה כתוצאה מנפילתה סמוך לאירוע, ולא כתוצאה ממעשיה של הנאשמת.

דין והכרעה

ג. טיבו של "הספק הסביר" והערכת העדויות

באופן כללי

11. בטרם אעבור לניתוח הראיות ופירוט ההכרעה שבהן לגופו של עניין, ראוי להזכיר כי על מנת שבית המשפט ירשיע אדם בפלילים, שומה על המאשימה להוכיח את אשמתו מעבר לספק סביר (סעיף 34(א) לחוק העונשין). ודוק, דרישה זו להוכחת אשמתו של אדם מעבר לספק הסביר כתנאי להרשעתו בפלילים מעוגנת בתפיסה חברתית, ונועדה להגן על אמון הציבור בהגנותו של ההליך הפלילי (ראו לעניין זה, ע"פ 6295/05 וקנין נ' מדינת ישראל, (נבו, 25.01.2007); וע"פ 2697/14 ניסים דוד חדאד נ' מדינת ישראל, (נבו, 06.09.2016)). בהמשך לכך, וכידוע, עולם המשפט של היום הוא דינאמי, מתחדש ומשתנה, וככזה לעיתים עולה צורך בריענון מושכלות יסוד ואף

בכלים מסוג חדש (ראו לעניין זה, גיא סנדר "דבר העורך" מתוך דורון מנשה, התיאוריה של דיני הראיות, בעמוד 8 (הוצאת פרלשטיין-גינסור, 2017). ברוח הדברים האמורים, מעניין לציין, כי לפי אסטרטגיית ההכרעה המצומצמת, הדרך היחידה להסיק מסקנת אשמה היא באמצעות הפרכתן של כל השערות החפות המאפשרת אכיפה סבירה של המשפט הפלילי, ובאופן זה עיקרון ההגנה על חפים מקבל הגנה מרבית שאינה נסתרת בראיות, ברמה של ודאות (מהסוג של ידיעה שיפוטית), ושאינה נחסמת בחסם כלשהו (ראו, דורון מנשה, "על חוסר נחיצותן של תוספות ראייתיות" התיאוריה של דיני הראיות, בעמוד 67 (הוצאת פרלשטיין-גינסור, 2017); דורון מנשה ואיל גרונר, "מהות הספק הסביר", בעמוד 99 (הוצאת נבו, 2017); ודורון מנשה ואיל גרונר, "אולי נפלה טעות? התיאוריה של המשפט החוזר וניתוח פרשת זדורוב", בעמוד 86-89 (הוצאת נבו, 2021).

12. עוד יש להזכיר, הגם שהדבר הינו בבחינת מושכלות ראשוניים, כי סעיף 53 לפקודת הראיות [נוסח חדש], התשל"א-1971 (להלן: "פקודת הראיות"), מורה כי בית המשפט הוא שיעריך את משקל העדויות שנשמעות בפניו ואת מהימנותם של העדים, וזאת על פי התנהגותם, נסיבות העניין, אותות האמת שהתגלו במהלך המשפט, מבחינה השכל הישר וניסיון החיים. הקביעה בעניין זה תיעשה לאחר שקילת מכלול של שיקולים ובהם, הגיונה הפנימי של העדות; עמידתה במבחן יתר הראיות בתיק; הקוהרנטיות הפנימית שלה; סימני האמת העולים ממנה; וההתרשמות מאופן מסירתה (ראו לעניין זה, ע"פ 1442/06 מדינת ישראל נ' פלוני, (01.09.2008)). עקרונות כבדי משקל אלו, ילוו את בית המשפט לאורכה ולרוחבה של ההכרעה השיפוטית בדבר אשמתה או חפותה של הנאשמת.

13. עוד ובטרם אגש לפירוט ניתוח הראיות שערך בית המשפט בתיק זה, אציין, כי במקרה הנדון לא מצאתי להטיל דופי באף לא אחד מעדי התביעה שנשמעו לפניי. להתרשמותי, עדי התביעה (המתלוננת וע"ת/2), ענו על השאלות שנשאלו כדבעי, לא התחמקו ממתן תשובות ובאופן כללי עדותם השרתה מהימנות, כשלמסקנה זו הגעתי לאחר שמיעת עדותם והשוואתה אל מול כלל העדויות והראיות שהוצגו לפניי, בדגש על גרסת הנאשמת לאירוע. עוד יוער, כי אכן נמצאו כמה אי דיוקים או סתירות בעדותם של עדי התביעה (ועוד אתייחס לעניין זה בהרחבה בהמשך), ואולם כבר עתה, אקדים ואומר כי על אף סתירות ואי דיוקים מסוימים שנפלו בעדותם, הרי שבכל הנוגע לגרעין עדותם, מצאתי כי עדותם הייתה קוהרנטית, סדורה וברורה, ומתיישבת עם חומר הראיות ועם השכל הישר וניסיון החיים.

14. בכל הנוגע לעדות הנאשמת, הרי שמקריאת גרסתה במשטרה ושמיעת עדותה בבית המשפט, תוך בחינת יתר הראיות בתיק, ולאחר הפעלת שיקול דעת שיפוטי בהסתמך על הידע השיפוטי, ניסיון החיים, השכל הישר ואותות האמת (אותם כלים משפטיים המסייעים בידי בית המשפט ליישב גרסאות סותרות של עדים (ראו לעניין זה, ע"פ 2697/14 ניסים דוד חדאד נ' מדינת ישראל (נבו, 06.09.2016)), הנאשמת הותירה רושם בלתי מהימן בליבו של בית המשפט. הדברים אמורים בשים לב לעדות עצמה ולאופן מסירתה, לסתירות ואי הדיוקים שנפלו בגרסתה, ולכך שהלה הרבתה להיתמם, וניסתה פעמים רבות להתחמק ממתן תשובה לשאלות שאינן נוחות לה, מיעטה למסור מידע, וככלל העידה באופן מתחמק, מניפולטיבי, פתלתל ומעורפל, תוך שדבריה עמדו בסתירה חזיתית לראיות חיצוניות ואובייקטיביות. לדידי, כל אלה מעוררים תהיות ומקשים ליתן בה אמון. משכך, הריני לקבוע כי עדותה של הנאשמת הייתה ככלל בלתי מהימנה ויקשה על בית המשפט לקבלה כהווייתה, ועוד אדרש לכך בהרחבה בהמשך הדברים.

15. באשר למסמכים שהוגשו בהסכמה, הסנגור לא ביקש לחקור את עורכיהם, ומשכך, דינם כדין עדות שמסר נותן האמרה, והדבר מסור לבית המשפט האם להסתמך על האמור בהם גם לאמיתות תוכנם, תוך שקילת יתר הראיות (ראו לעניין זה, קדמי, על הראיות, חלק ראשון, עמוד 428).

ד. האם הנאשמת תקפה את המתלוננת בכך שבעטה בה בבטנה ונתנה לה מכת אגרופ בכתף וגרמה לה לחבלה

16. **וכעת אעבור לגופם של דברים.** ראשית חכמה, אדון בגרסאותיהם של העדים השונים, אקבע ממצאי מהימנות ולבסוף אדון בשאלה העיקרית שעל בית המשפט להכריע בה, והיא האם הנאשמת תקפה את המתלוננת בכך שבעטה בה בבטנה והטיחה לעברה מכת אגרוף בכתפה, ובכך גרמה לה לחבלה הנטענת בכתב האישום.
17. אקדים ואומר, כי במסגרת שמיעת עדותה של המתלוננת, ונוכח הסתירה שנמצאה בין חלק מהדברים שהלה מסרה בהודעתה במשטרה לבין הדברים שהיא מסרה במהלך עדותה בבית המשפט, ונוכח השיטיון, מחלת השכחה, ממנה היא סובלת כיום, מצאתי להיעתר לבקשת המאשימה להכריז על העדה כ'עדה עוינת' לפי סעיף 10א(א) לפקודת הראיות [נוסח חדש], תשל"א-1971 (להלן: "**פקודת הראיות**"), ולקבל את הדברים שהיא מסרה בחקירתה במשטרה מיום 25.10.2020 (ת/1), כראיה קבילה במשפט.

גרסאות העדים (עיקרי הדברים)

18. בהודעתה במשטרה (ת/1), מסרה **המתלוננת** את הדברים הבאים: "**אני באתי לפה להתלונן על מרגריטה גיטרמן היא בת זוגתו של הבן שלי יבגני, לא מזמן היא השתחררה מבית המעצר. והיא תקפה אותי ביום שישי...ביום שישי האחרון זה היה הפעם הראשונה שהיא תקפה אותי. היא גרה אצלי עם הבן שלי. ואני כבר לא זוכרת באיזה שעה זה היה אבל בשעות הערב ניגשתי אליה לשאול אותה זה משהו ואז היא נתנה לי מכה עם הרגל שלה בבטן שלי ואז נתנה לי אגרוף בכתף שלי...ואז ביקשתי ממנה שתיצא והיא לא הסכימה וזהו הכל המשיך כרגיל...ואז היה משהו בין הבן שלי למרגריטה לאחר מכן אחרי כמה שעות הגיעה משטרה...**" (ת/1, עמוד 1, שורות 4-15, הטעויות הינן במקור). כן ציינה המתלוננת: "**הכול היה בסדר היא תמיד באה אכלה אצלנו גרה עם יבגני. באותו יום שישי היא שתתה אני לא יודעת אולי יש לה בעיות בראש אבל אז היא נתנה לי מכה ברגל בבטן שלי ואז אגרוף בכתף שלי**" (עמוד 1, שורות 17-18). לשאלת החוקרת מדוע המתלוננת לא טרחה לספר לשוטרים שהגיעו לדירתה (יותר מאוחר באותו היום, בקשר לאירוע אחר שהתרחש בין יבגני לנאשמת), על שאירע לה, השיבה המתלוננת: "**לא שאלו אותי, סליחה אני מבולבלת הראש שלי לא עובד**" (עמוד 2, שורות 19-21). לשאלת החוקרת איך היא יודעת שהתקיפה אירעה ביום שישי השיבה המתלוננת: "**זה היה בסיום שישי אני חושבת, אני בטוחה שזה קרה לפני שהמשטרה הגיעה אלינו בעקבות מה שקרה בין יבגני למרגריטה**" (עמוד 2, שורות 36-38), ובהמשך לכך מסרה המתלוננת שהתקיפה התרחשה בסלון הבית (עמוד 2, שורות 39-40). עוד יוער, כי המתלוננת מסרה כי זיכרונה אינו במיטבו בשל גילה המתקדם ובעיות הזיכרון מהן היא סובלת, וכי לפעמים היא שוכחת דברים ומתבלבלת בזמנים (עמוד 1, שורה 12; עמוד 2, שורה 35).
19. במסגרת פרשת התביעה, בחקירתה הראשית בבית המשפט מסרה **המתלוננת** את הדברים הבאים: "**הנאשמת הייתה בבית שלי יחד עם הבן שלי הם היו בחדר, ישבו ודיברו. אני הייתי במטבח ובישלתי אחר כך אני הסתובבתי ופתאום אני רואה שהנאשמת עומדת בסלון ושאלתי אותה ריטה מה את עושה כאן? במקום לענות היא אמרה שום דבר ונתנה לי סטירה בלחי וגם הרביצה לי עם הרגל שלה בבטן שלי**" (עמוד 13 לפרוטוקול, שורות 3-6). כשהציגה לה התובעת את הדברים שהיא מסרה במהלך חקירתה במשטרה לפיהם הנאשמת תקפה אותה באמצעות בעיטה לבטן ואגרוף לכתף מסרה המתלוננת: "**לגבי אגרוף בכתף לא, אבל כן הייתה סטירה בלחי. עם הרגל נתנה לי מכה בבטן, לא נתנה לי אגרוף בכתף אלא סטירה בפנים...**" (עמוד 13, שורות 13-14). ש: "**אני מציגה לך מאותה הודעה שמסרת במשטרה בשורה 17 'היא נתנה לי מכה עם הרגל בבטן שלי ואז אגרוף בכתף שלי' מה תוכלי לומר על זה? ת: לא נכון, היא נתנה לי סטירה בלחי. ש: ומה קרה לך מהמכה שהיא נתנה לך בבטן? ת: שום דבר**" (עמוד 13, שורות 15-19). המתלוננת חזרה כמה פעמים במהלך עדותה על גרסתה לפיה הנאשמת סטרה לה בלחי ולא הטיחה לעברה אגרוף בכתף (עמוד 13, שורות 25-26; עמוד 15, שורות 15-16; עמוד 17, שורות 1-3). לאחר שעומתה המתלוננת פעם נוספת עם העובדה שבחקירתה במשטרה היא מסרה שהנאשמת תקפה אותה באמצעות מכה בכתף ולא סטירה בלחי, השיבה המתלוננת: "**אני מתבלבלת אני לא יודעת. נתנה מכה וזהו... היא נתנה לי מכה, נכון. הראש שלי לא כבר**

לא פועל, אם כתוב אז אמרתי (עמוד 17, שורות 8-11). כן אישרה המתלוננת כי החבלה המתועדת בת/2, הינה החבלה שגרמה לה הנאשמת (עמוד 13, שורות 20-25), וכי האירוע התרחש בסלון הבית (עמוד 17, שורות 23-25).

20. **ע"ת/2**, מסר במסגרת **חקירתו הראשית** בבית המשפט כי הוא לא ראה את האירוע שכן הוא היה מצוי באותה עת בחדרו, אך הוא שמע רעש וצעקות (עמוד 24, שורות 11-14). עוד מסר העד כי למחרת המתלוננת סיפרה לו כי הנאשמת הכתה אותו, וכי הוא ראה במו עיניו את החבלה שנגרמה למתלוננת (עמוד 24, שורות 18-24). לשאלת המאשימה האם הוא שוחח על אודות האירוע עם הנאשמת השיב העד: **"הכול התחיל מאימא. אימא אמרה משהו לא בסדר לנאשמת וריטה התחילה אתה בעיות. ש: מי אמר לך את זה? ת: מצביע על הנאשמת. ש: איך הנאשמת הגיבה שדיברת אתה על זה מבחינה רגשית? ת: בסדר. הייתה רגועה אבל למחרת. אותו יום מתי היה בעיה הנאשמת הלכה מהבית. למחרת ראיתי אותה ודיברנו ברוגע ושאלתי אותה את כל השאלות. ש: מה היא ענתה? ת: היא ענתה שאימא העליבה אותה והיא התעצבנה ועשתה בעיות. ש: מה זה עשתה בעיות? ת: הנאשמת נתנה מכות למתלוננת"** (עמוד 25, שורות 1-12). כן אישר העד כי לאחר המקרה הנאשמת ביקשה סליחה מאמו המתלוננת, ולשאלת המאשימה מדוע הנאשמת ביקשה סליחה הלה השיב: **"היא לא כל כך בריאה בנפשה, היא הבינה אחר כך שמה שהיא עשתה זה לא בסדר וביקשה סליחה על מה שהיא עשתה"** (עמודים 25-26).

21. **בחקירתו הנגדית** השיב **ע"ת/2**, לשאלת הסנגור מדוע המתלוננת סיפרה לו על האירוע רק למחרת היום: **"אחותי הגיעה, החליפה בגדים לאימא ופתאום ראתה את השטף דם. אז אימא קראה לי ואמרה "זה ריטה נתנה לי מכה"** (עמוד 27, שורות 2-6). עוד מסר העד (בתגובה לשאלת הסנגור), כי המתלוננת נפלה כמה פעמים, גם עובר לאירוע, אם כי הוא לא ראה את המתלוננת נופלת בזמן האירוע (עמוד 27, שורות 15-19). כן מסר העד בשנית כי בזמן האירוע הוא היה מצוי בחדרו, ואולם הוא שמע קולות של מריבה בוקעים מהדירה (עמוד 29, שורות 16-22), וכי היחסים בין המתלוננת לנאשמת היו טובים נכון למועד האירוע (עמוד 24, שורות 5-6).

22. **בכל הנוגע לגרסת הנאשמת**, בחקירתה במשטרה מיום 12.11.2020 (**ת/3**), הכחישה הנאשמת כי היא תקפה את המתלוננת (עמוד 2 שורה 2; עמוד 3 שורות 14-15), אם כי היא אישרה את הדברים הבאים: **"רבנו בקללות אבל אחרי זה הסתובבתי והלכתי... בבית שלה רבנו. היא התחילה לקלל אותי ניסיתי להרגיע אותה. אחרי זה רבתי עם יבגני והלכתי ואחרי זה באה משטרה"** (עמוד 3, שורות 28-30). לשאלת החוקר על מה הן רבו ענתה הנאשמת: **"מקללים אותי. אני מקללת בן אדם? אני לא רוצה לדבר על זה כואב לי את זה. אני גם בן אדם חולה"** (עמוד 3, שורות 32-33). לשאלת החוקר האם היא הטיחה אגרוף לעבר כתף המתלוננת השיבה הנאשמת: **"לא. אני אפילו לא הרבצתי כלום. מה אני ארביץ לזקנה?"**, ולשאלת החוקר האם היא בעטה במתלוננת בבעיטה בבטנה הלה השיבה: **"מה פתאום חס וחלילה"** (עמוד 3, שורות 37-40), ובהמשך: **"אני לא עיתי כלום. חוץ משהיא קיללה אותי ויצאתי החוצה להתאווור"** (עמוד 3, שורה 42, הטעות הינה במקור). כן הכחישה הנאשמת כל קשר לחבלה שנגרמה למתלוננת המתועדת בתמונות שהוצגו לה (עמוד 3, שורות 47-52).

23. במסגרת פרשת ההגנה, **הנאשמת** מסרה **בחקירה הראשית** את הדברים הבאים: **"הייתי גרה שם, השתחררתי לא מזמן מבית סוהר, אימא של יבגני בן הזוג שלי הסכימה שאני אגור קצת לא הרבה זמן לי... באותו יום אני ויבגני שתינו קצת וודקה, היה לנו ריב... רבתי עם יבגני, יצאתי החוצה מהבית בכלל, בחדר מדרגות התאווורתי ונכנסתי הביתה. ואז אימא של יבגני ישבה בסלון, איך שנכנסים לבית יש סלון, ואימא של יבגני התחילה לקלל וזה, ואני נעלבתי ונכנסתי לחדר וזהו. יבגני גם היה בחדר, באה משטרה וזהו"** (עמוד 31, שורות 13-21). לשאלת הסנגור מדוע הגיעה משטרה השיבה הנאשמת: **"או שלא באה משטרה, אני לא זוכרת. הרבה פעמים הייתה משטרה אצלנו ואני לא זוכרת בדיוק מה היה באותו יום"** (עמוד 31, שורות 22-24). כן ציינה הנאשמת שוב כי האירוע הסתכם בקללות (עמוד 31, שורות 25-26).

24. **בחקירתה הנגדית**, מסרה הנאשמת כי נכון למועד האירוע יחסיה עם המתלוננת היו טובים; הכחישה כמה פעמים כי היא הכתה את המתלוננת (עמוד 33, שורות 6-14; עמוד 34, שורה 1; עמוד 34, שורות 25-26); מסרה

כי יחסיה עם ע"ת/2 היו טובים (עמוד 35, שורות 1-7); הכחישה כי היא שוחחה עם ע"ת/2, לאחר קרות האירוע וכי היא הודתה בפניו שהיא הכתה את המתלוננת, או כי היא ביקשה להתנצל בפני המתלוננת על מעשיה (עמודים 35-36); והכחישה כי החבלה שנגרמה למתלוננת נגרמה באשמתה (עמוד 36, שורות 8-13).

קביעת ממצאי מהימנות

25. לאחר שמיעת העדים ועיון בכלל הראיות שהוגשו, והשוואת כלל החומרים וביקורתם כמארג אחד - מצאתי להעדיף באופן מובהק את גרסתה של המתלוננת לאופן התרחשות האירוע על פני גרסת הנאשמת, ואנמק.

26. ראשית, לאחר שמיעת עדותה של המתלוננת והשוואתה אל מול כלל העדויות והראיות שנפרשו לפניי לא מצאתי להטיל דופי במהימנותה של המתלוננת. המדובר באישה קשישה כבת 80, אשר העידה על אופן התרחשות האירוע כפי שהיא זכרה אותו, והיא אף לא היססה להודות כי היא אינה זוכרת חלקים מסוימים שבו. כמו כן, גם המתלוננת וגם הנאשמת מסרו כי נכון למועד האירוע שררו ביניהן יחסים טובים (מה גם שאף הסנגור בסיכומיו לא טען כי הוא התרשם שהמתלוננת משקרת בכוונה תחילה), כך שלא מצאתי סיבה לכך שהמתלוננת תטפול בנאשמת אשמת שווא. מה עוד, שעדותה של המתלוננת אינה עומדת על רגליה שלה, והיא נשענת על ראיות נוספות בתיק (כפי שיפורט בהרחבה בהמשך), אשר מחזקות את גרסתה לפיה החבלה שנגרמה לה, נגרמה כתוצאה ממעשיה של הנאשמת.

27. כאן המקום לציין ולהזכיר כי בשל סתירה מסוימת שנפלה בין הדברים שמסרה המתלוננת במשטרה לבין הדברים שהיא מסרה במהלך עדותה בבית המשפט, עת בחקירתה במשטרה היא מסרה כי מלבד העובדה שהנאשמת בעטה בה בבטנה, היא גם הכתה אותה במכת אגרוף בכתפה (ת/1, עמוד 1, שורות 4-15), ואילו בבית המשפט עמדה המתלוננת על כך שמעבר לבעיטה בבטנה הנאשמת סטרה לה על לחיה, ולא הכתה אותה במכת אגרוף בכתף (עמוד 13, שורות 25-26; עמוד 15, שורות 15-16; עמוד 17, שורות 1-3), מצאתי להיעתר לבקשת המאשימה להכריז על המתלוננת כ'עדה עוינת'. עם זאת, יובהר, כי הסתירה האמורה אינה מצביעה על כך שהמתלוננת שיקרה או כי היא אינה מהימנה, אלא, שלדידי, הדבר נעוץ בטיבו ובטבעו של הזיכרון האנושי בכלל (ראו לעניין זה, ע"פ 1258/03 פלוני נ' מדינת ישראל (נבו, 01.03.2004)), ובכך שהמתלוננת, שהינה אישה מבוגרת אשר סובלת ממחלת השכחה העידה בבית המשפט על אשר אירע לה לפני למעלה משנה, בפרט. דברים אלו נתמכים הן בחומר הראיות ומהמסמך הרפואי שהמתלוננת עצמה הגישה לבית המשפט (נ/1), הן מהדברים שהלה מסרה בבית המשפט, לפיהם היא אינה זוכרת פרטים מסוימים וסובלת מבעיות זיכרון. ויודגש, כי על אף שבתחילה המתלוננת במהלך עדותה בבית המשפט עמדה על כך שהנאשמת סטרה לה, אזי לאחר שהיא עומתה פעם נוספת עם העובדה שבחקירתה במשטרה היא מסרה שהנאשמת הכתה אותה במכת אגרוף בכתפה ולא סטרה על לחיה (מעבר לבעיטה בבטן), השיבה המתלוננת: "אני מתבלבלת אני לא יודעת. נתנה מכה וזהו... היא נתנה לי מכה, נכון. הראש שלי לא כבר לא פועל, אם כתוב אז אמרתי" (עמוד 17, שורות 8-11), כשבדבריה אלה אישרה למעשה המתלוננת את נכונות הדברים שנמסרו על ידה במהלך חקירתה במשטרה.

28. ודוק, הדברים הנוגעים לרושם המהימן שהשרתה המתלוננת בעדותה לגבי אופן התרחשות הדברים באירוע המתואר בכתב האישום, אמורים מבלי להתעלם מאותו אי דיוק מסוים שעליו עמדת זה עתה, אלא שלדידי זה לא נפל לשורש עדותה או שהיה בו כדי להשליך על מהימנותה של העדה לשלילה. שכן וכידוע, סתירות ואי דיוקים בנקודות מסוימות, כשלעצמן, לא בהכרח יביאו לקביעה לפיה העדות כולה כמכלול איננה מהימנה (ראו לעניין זה, ע"פ (מחוזי ב"ש) 47736-04-18 מדינת ישראל נ' אמג'ד אלקאדי (נבו, 27.03.2019); תפ"ח (מחוזי נצ') 112-09 מ.י. פרקליטות מחוז הצפון-פלילי נ' דוד בוניפד (עציר) (נבו, 23.05.2010); עפ"ת (מחוזי מרכז) 4853-04-08 מוצטפא מצארוה נ' מדינת ישראל (נבו, 07.09.2008); ע"פ 993/00 נור נ' מדינת ישראל, פ"ד נו(6) 205, 224 (2002); וע"פ 433/13 מדינת ישראל נ' פלוני, (נבו, 02.06.2014)). יחד עם זאת, וכפי שעוד יפורט בהמשך הדברים, הרי שבכל הנוגע לליבת האירוע באשר להטחת האגרוף בכתפה של המתלוננת מצדה של הנאשמת, מצאתי לקבוע כי זיכרונה של המתלוננת היה טרי יותר בעת מתן הודעתה במשטרה מאשר בשעת

עדוּתה בבית־המשפט שכן אז, ובסמוך לאירוע היא זכרה היטב את פרטיו (וזאת לעומת זיכרונה שהוקדה מעט כעבור שנה בעת מתן עדוּתה בבית־המשפט, ובשים לב למצבה הבריאותי, כשדבר זה (כאמור) נתמך בדבריה של המתלוננת עצמה).

29. **שנית**, ובכל הנוגע **לליבת האירוע באשר לבעיטת הנאשמת בבטנה של המתלוננת**, הרי שהמתלוננת מסרה הן בהודעתה במשטרה והן במהלך עדוּתה בבית־המשפט באופן עקבי כי הנאשמת הגיעה לסלון ביתה והכתה אותה. כך גם המתלוננת חזרה על כך (הן במשטרה הן בבית־המשפט), שאחת המכות שהפליאה בה הנאשמת הייתה בעיטה בבטן שהובילה לחבלתה.

30. לא זו בלבד, אלא (וכאמור), הנאשמת עצמה תמכה בדבריה במהלך עדוּתה בבית־המשפט, בסיפור המסגרת לאירוע כפי שתואר על ידי המתלוננת. וכך, המתלוננת מסרה בהודעתה במשטרה כי האירוע בינה לבין הנאשמת אירע ביום שישי, וכי היא זוכרת בוודאות שלאחר האירוע, נתגלע ויכוח בין הנאשמת ליבגני (ע"ת/2), שלאחריו הגיעה המשטרה לדירה (ת/1, עמוד 1, שורות 7-15), כאשר גם הנאשמת אישרה בחקירתה במשטרה דברים דומים לפיהם המשטרה הגיעה לאחר שנתגלע ויכוח בינה לבין יבגני (ת/3, עמוד 3, שורות 30-31) (אם כי הלה מסרה בעדוּתה דברים שונים לפיהם הוויכוח עם הנאשמת פרץ לאחר שהיא רבה עם ע"ת/2, שבעקבותיו הגיעה המשטרה למקום (עמוד 31 לפרוטוקול שורות 16-21)); כמו כן, המתלוננת מסרה כי האירוע התרחש בסלון הבית (ת/1, עמוד 2, שורות 39-40; עמוד 13 לפרוטוקול, שורות 3-7), ואף הנאשמת אישרה כי הוויכוח בינה לבין המתלוננת אירע בסלון (עמוד 31 לפרוטוקול, שורות 18-21); וכך גם, המתלוננת מסרה בחקירתה במשטרה כי הנאשמת שתתה באותו יום אלכוהול (ת/1, עמוד 1, שורה 17), תוך שהנאשמת אישרה עניין זה במהלך עדוּתה בבית־המשפט (עמוד 33, שורות 23-24). יוצא אפוא, כי למעט טענת המתלוננת כי הנאשמת תקפה אותה פיזית, דבר שהיה שנוי במחלוקת בין הצדדים, הרי שבכל הנוגע ליתר הפרטים שמסרה המתלוננת באשר לאירוע, אין חולק שהדברים שהלה מסרה היו ככלל מדויקים.

31. בעניין טענת ההגנה בדבר השיהוי שחל בהגשת התלונה מצד המתלוננת, עת המתלוננת הגישה את תלונתה במשטרה רק כעבור יומיים מעת קרות האירוע, יצוין, כי ע"ת/2, מסר במהלך עדוּתו בבית־המשפט כי כבר למחרת היום המתלוננת סיפרה לו על שאירע והראתה לו את החבלות שעל גופה (עמוד 24, שורות 15-26), וזאת לאחר שבתה של המתלוננת הגיעה לדירה וגילתה על שארע כאשר היא החליפה למתלוננת בגדים והבחינה בשטף הדם שעל גופה (עמוד 27, שורות 3-4). משכך נראה כי גרסתה הראשונית של המתלוננת ניתנה בסמוך להתרחשות האירוע, הגם אם לא בצורה מפורטת (וראו לעניין זה, ע"פ 1442/06 מדינת ישראל נ' פלוני (נבו, 01.09.2008)). בנוסף, ואלה עיקרם של דברים, לטעמי אין לצפות כי אישה קשישה כבת-80, הנתונה במצב בריאותי רעוע, תזדזז מיד לאחר קרות האירוע להגיע לתחנת המשטרה ולהגיש תלונה, מה גם, שניסיון החיים מלמד כי לא כל אדם שמבוצעת בו עבירה נחפז להגיש תלונה, וביתר שאת כאשר מדובר בעבירות הבוצעות בתוך התא המשפחתי (גם המורחב), ובוודאי לא כאשר מדובר באישה מבוגרת עם בעיות בריאותיות מורכבות (וראו בעניין זה, ע"פ 5386/05 בילל אלחורטי נ' מדינת ישראל (נבו, 18.05.2006)). עניין זה נתמך אף בדברים שמסרה המתלוננת בתגובה לשאלת החוקרת מדוע היא לא סיפרה לשוטרים על שאירע באותו היום כאשר המשטרה הגיעה לביתה: **"לא שאלו אותי, סליחה אני מבולבלת הראש שלי לא עובד"** (ת/1, עמוד 2, שורות 19-21).

32. נוכח העובדה שלמחרת היום סיפרה המתלוננת לשני ילדיה על שאירע תוך שהאחרונים הבחינו בחבלה שעל גופה (כך לדברי ע"ת/2); כשהתלונה הוגשה בתוך פרק זמן קצר, כיומיים לאחר קרות האירוע; ובהיותה של המתלוננת אישה קשישה הסובלת מבעיות בריאותיות שונות - הרי שבנסיבות העניין, לא מצאתי כי תלונתה הוגשה בשיהוי, ובוודאי לא כזה הפוגע במהימנותה והמצדיק הפחתה ממשקל עדוּתה, מה עוד שמצאתי הסבר מניח את הדעת לכך שהמתלוננת הגישה את תלונתה במשטרה כעבור יומיים מעת קרות האירוע (וראו ע"א 7426/14 פלונית נ' עו"ד אורי דניאל (נבו, 14.03.2016)).

33. **שלישית**, ואשוב לגופם של דברים, **חיזוק משמעותי לגרסת המתלוננת** ניתן למצוא בדבריו של ע"ת/2, בבית המשפט, אשר מסר כי חרף העובדה שהוא היה מצוי בחדרו בעת התרחשות האירוע, **הרי שהוא שמע צעקות**

וקולות מריבה בין המתלוננת לנאשמת (עמוד 24, שורות 11-14; עמוד 29, שורות 16-22). בנוסף לאלו, העד מסר (כאמור), כי למחרת היום המתלוננת סיפרה לו כי הנאשמת תקפה אותה, וכי הוא הבחין בחבלה שעל בטנה (עמוד 24, שורות 19-26). ויוער, כי הדברים מקבלים משקל לא לעניין תוכן דבריה של המתלוננת לפיהם הנאשמת תקפה אותה, אלא לעצם אמירתם, ולעובדה שהעד מסר כי הוא קלט בחושו את המתלוננת אומרת בפניו, כבר למחרת היום, כי הנאשמת הכתה אותה (וראו י' קדמי, **על הראיות**, חלק שני עמוד 553-554 (התש"ע - 2009); ע"פ 11/58 **יוסף מנקס, ו-2 אח' נ' היועץ המשפטי לממשלה**, יב 1905 (1958)). דבריו אלה של **ע"ת/2**, מחזקים את גרסתה של המתלוננת ונותנים להם נופך מהימן (וכאמור זה מכבר, מחלישים את טענת השיהוי לה טענה ההגנה).

34. למען שלמות התמונה אציין, כי בכל הנוגע למחלוקת שנפלה בין הצדדים באשר לשאלה האם הנאשמת הודתה בפני **ע"ת/2**, כי היא תקפה את המתלוננת (עמוד 25 לפרוטוקול, שורות 7-12), הרי שלאחר שמיעת עדותו של העד בבית המשפט וקריאתה חזור ושנה, תוך השוואת הדברים שהלה מסר לדברים שהוא אישר שנמסרו על ידו במשטרה (שכן הודעתו במשטרה לא הוגשה כראיה במשפט), נראה כי ישנו קושי של ממש לקבוע כי העד מסר בבית המשפט כי הנאשמת הודתה בפניו כי היא תקפה את המתלוננת, ואנמק.

35. במהלך עדותו בבית המשפט מסר **ע"ת/2**, בעניין זה את הדברים הבאים: "ש: איך הנאשמת הגיבה שדיברת איתה על זה מבחינה רגשית? ת: בסדר. הייתה רגועה אבל למחרת. אותו יום מתי היה בעיה הנאשמת הלכה מהבית. למחרת ראיתי אותה ודיברנו ברוע ושאלתי אותה את כל השאלות. ש: מה היא ענתה? ת: היא ענתה שאימא העליבה אותה והיא התעצבנה ועשתה בעיות. ש: מה זה עשתה בעיות? ת: הנאשמת נתנה מכות למתלוננת" (עמוד 25, שורות 6-12). עם זאת, בהמשך הדברים מסר העד: "ש: אני מפנה אותך לשורה 23-26 להודעתך מהמשטרה מיום 12.11.20 בשעה 18:03 שם אמרת בשורות 20-26 ובשורות 32-34 "היא אמרה לך איפה היא קיבלה מכה?" ענית "בבטן" ושאלו אותך "דיברת על זה עם מרגריטה?" ענית "כן, היא חולה, היא קצת פסיכית, היא בוכה, אמרה לי שהיא מצטערת, היא לא זוכרת מה שהיא עשתה את זה, זה לא בכוונה היא אוהבת את אימא שלי. מרגריטה בסדר היא טובה אבל יש זמן שהיא מתפוצצת, היא שומעת מילה לא טובה והיא לא יודעת מה היא עושה" בשורה 32 "יום אחרי דיברתי עם מרגריטה, היא בוכה על זה, אימא לא רוצה לראות אותה. היא רצתה לבקש סליחה אבל אימא לא רוצה לדבר אתה". מה אתה אומר לגבי הדברים שאמרת במשטרה? ת: כן נכון, מה שאמרתי במשטרה נכון" (עמוד 25, שורות 13-22). יוצא אפוא, כי מחד גיסא, העד אישר שבהודעתו במשטרה הוא מסר שהנאשמת אמרה לו לאחר האירוע שהיא אינה זוכרת את שאירע, ומאידך גיסא, ובאותה נשימה העד מסר בבית המשפט כי הנאשמת אמרה לו כי היא הכתה את המתלוננת, כאשר על פניו שתי טענות אלו סותרות זו את זו ואינן יכולות לדור בכפיפה אחת.

36. עם זאת, בחינתם לעומק של הדברים שע"ת/2, מסר במהלך עדותו בבית המשפט ("היא ענתה שאימא העליבה אותה והיא התעצבנה ועשתה בעיות". ש: מה זה עשתה בעיות? ת: הנאשמת נתנה מכות למתלוננת"), מעלה כי העד למעשה מסר כי הנאשמת אמרה לו שהיא עשתה 'בעיות', בעוד שבהמשך דבריו ומשהתובעת שאלה אותו למה כוונתו במילים 'עשתה בעיות', הלה השיב שהנאשמת נתנה למתלוננת מכות. לדידי, מדברים אלו לא ניתן לקבוע מעל לספק סביר האם העד התכוון לכך שהנאשמת אכן הודתה בפניו שהיא הכתה את המתלוננת, או שמא העד התכוון לכך שהנאשמת אף מסרה לו שהיא עשתה 'בעיות' (ואין חולק כי התגלעה מריבה בין הנאשמת למתלוננת), ואילו תשובתו 'מכות', לשאלת המאשימה, הינה פרשנותו וסברתו של העד ובגדר **תובנה שבדיעבד**. אציין, כי המאשימה לא חידדה עניין זה בשאלותיה די הצורך, ואף הסגור המלומד, מסיבותיו שלו, חרף העובדה שלכאורה העד מסר בבית המשפט דברים שונים מאלו שהוא מסר בהודעתו במשטרה, לא מצא לנכון להטיח סתירה לכאורית זו בעד ולקבל את הסבריו, כך שלא ניתנה לעד האפשרות להסביר את דבריו כהלכה. כשדברים אחרונים אלה נאמרים ביתר שאת עת שפת אמו של העד אינה השפה העברית. בשעה שחקירתו של העד במשטרה לא הוגשה כראיה, ברי כי התמונה בכללותה אינה מונחת בפני בית המשפט (למעט הדברים שהעד אישר

- שהוא אמר במשטרה), כשאף דבר זה מעלה קושי להגיע למסקנה נחרצת בשאלה האם אכן הנאשמת הודתה בפניו כי היא תקפה את המתלוננת.
37. חיזוק לספק המתעורר בשאלה האם אכן הנאשמת הודתה בפני ע"ת/2, כי היא תקפה את המתלוננת ניתן למצוא בכך שמיד לאחר דבריו של העד שהובאו זה עתה (**"היא ענתה שאימא העליבה אותה והיא התעצבנה ועשתה בעיות. ש: מה זה עשתה בעיות? ת: הנאשמת נתנה מכות למתלוננת"**), הלה אישר כי הוא מסר בהודעתו במשטרה שהנאשמת מסרה לו כי היא אינה זוכרת את שעשתה: **"...אמרה לי שהיא מצטערת, היא לא זוכרת מה שהיא עשתה את זה..."**, והוא אף אישר כי הדברים שנמסרו על ידו במשטרה הינם נכונים: **"כן נכון, מה שאמרתי במשטרה נכון"** (עמוד 25, שורות 4-22).
38. בסיכומה של נקודה זו ייאמר, כי לא מצאתי לקבוע מסמרות בשאלה האם אכן העד מסר במהלך עדותו בבית המשפט כי הנאשמת הודתה בפניו כי היא תקפה את המתלוננת (כעתירת המאשימה), או שמא אמירתו בבית המשפט לפיה הנאשמת הודתה בפניו כי היא הכתה את המתלוננת הינה פרשנותו למילה 'בעיות'. לא זו בלבד, אלא שלא מצאתי לקבוע (כעתירת ההגנה), כי דבריו אלו של העד עומדים בניגוד לדברים שהלה מסר בהודעתו במשטרה, לפיהם הנאשמת אמרה לו לאחר האירוע כי היא אינה זוכרת את שאירע.
39. לדידי, הגם אם נמצא אי דיוק מסוים בדברי העד (וכזכור, עלה ספק בעניין זה), הרי שככלל, העד הותיר רושם אמין בליבו של בית המשפט, תוך שהוא השיב על השאלות שנשאל ללא התחמקות, הלה לא הגזים בתיאוריו, ונראה היה עליו כי הוא חפץ בטובתה של הנאשמת, וכי הוא מצוי ביחסים טובים עמה, כפי שהוא מסר בעצמו (עמוד 23 לפרוטוקול, שורות 14-15), וכפי שאף העידה הנאשמת במהלך עדותה בבית המשפט (עמוד 35, שורות 1-4). יוצא אפוא, שהגם אם העד לא דיין במהלך עדותו בבית המשפט בכל תו ופרט, הרי שבלאו הכי, לאחר בחינה זהירה ומדוקדקת של דבריו, מצאתי לערוך 'פליגין דיבורא' בדברים שהלה מסר במהלך עדותו בבית המשפט (וראו לעניין זה, ע"פ 7637/05 שלמה יוסף נ' מדינת ישראל (נבו, 05.07.2007)), ולקבל את דבריו של העד בכל הנוגע לכך שלמחרת האירוע הנאשמת שוחחה עמו; הצטערה על מעשיה וביקשה את סליחתה של המתלוננת (על אף שהיא טענה כי היא אינה זוכרת את מעשיה), ולדחות את דבריו של העד מהם עשוי להשתמע כי הנאשמת הודתה בפניו כי היא תקפה את המתלוננת.
40. ברוח הדברים האמורים, ובחזרה לליבת עדותו של ע"ת/2, הרי שחיזוק נוסף לגרסת המתלוננת, ניתן למצוא בדבריו של העד במהלך עדותו בבית המשפט (הלה אף אישר שבהודעתו במשטרה הוא מסר דברים דומים), לפיהם (כזכור), **למחרת האירוע הוא שוחח עם הנאשמת, והיא הצטערה על המקרה וביקשה סליחה** (עמוד 25 לפרוטוקול, שורות 13-22; עמוד 26, שורות 1-3). כך גם העד אישר במהלך עדותו בבית המשפט כי בחקירתו במשטרה הוא מסר כי הנאשמת: **"כן, היא חולה, היא קצת פסיכית, היא בוכה, אמרה לי שהיא מצטערת, היא לא זוכרת מה שהיא עשתה את זה, זה לא בכוונה היא אוהבת את אימא שלי. מרגריטה בסדר היא טובה אבל יש זמן שהיא מתפוצצת, היא שומעת מילה לא טובה והיא לא יודעת מה היא עושה..."** (עמוד 25, שורות 13-22). ברי כי לו הנאשמת לא הייתה תוקפת את המתלוננת אזי לא היה מקום שהיא תצטער על מעשיה ותבקש הימנה סליחה, תוך שעדות האופי שמסר העד על אודות הנאשמת עולה בקנה אחד עם התוקפנות הנטענת שהלה הפגינה כלפי המתלוננת באירוע שבמוקד כתב האישום.
41. **רביעית**, מעבר לכל האמור עד כה, הרי ש**תיעוד החבלה בתמונות הצבע שהוגשו (ת/2)**, בהן נראית חבלה בדמות שטף דם בולט בצידה של בטנה התחתונה של המתלוננת, מחזק אף הוא את גרסת המתלוננת לפיה הנאשמת תקפה אותה בכך שהיא בעטה בבטנה.
42. בעניין זה אציין, כי ההגנה העלתה תרחיש חלופי לפיו יתכן כי החבלה נגרמה למתלוננת כתוצאה מנפילתה בסמוך לאירוע. לתמיכת תזה זו, הפנתה ההגנה הן למסמך הרפואי שהוגש על ידי המתלוננת עצמה (נ/1), ממנו עולה כי הלה דיווחה כי היא נפלה כמה פעמים; והן לדברים שמסר ע"ת/2, במהלך עדותו בבית המשפט מהם עלה כי המתלוננת נופלת מעת לעת. בכל הנוגע לתזה זו של ההגנה, אין לי אלא לדחותה בשתי ידיים, שכן המסמך הרפואי עליו הסתמכה ההגנה הינו מיום 14.09.2021 - **כשנה לאחר קרות האירוע**, כשברי שאין בו כדי ללמד דבר על

- אודות מצבה הבריאותי של המתלוננת ביום האירוע עצמו או על כך שהמתלוננת מעדה או נפלה ביום זה. כך גם, **ע"ת/2**, מסר כי אכן קרה שהמתלוננת נפלה במועדים סמוכים למועד קרות האירוע, **ואולם, הוא לא ראה אותה נופלת ביום האירוע או בסמוך לו**, והוא רק הסכים תיאורטית, כי יכול ותגרם למתלוננת מכה כתוצאה מנפילה (עמוד 27 לפרוטוקול, שורות 16-22). בהמשך לכך (וכאמור), **ע"ת/2**, מסר כי המתלוננת אמרה לו **ישירות**, לאחר שהיא הראתה לו את החבלה שעל ביטנה כבר למחרת האירוע (לאחר שאחותו החליפה למתלוננת בגדים והבחינה בשטף הדם שהתנוסס על בטנה של המתלוננת), כי המכה נגרמה לה כתוצאה ממעשיה של הנאשמת (עמוד 24 לפרוטוקול, שורות 19-26; עמוד 27 לפרוטוקול, שורות 2-6).
43. טעם נוסף לדחיית תזת ההגנה נעוץ בכך שהדעת נותנת כי לו המתלוננת אכן הייתה מרבה ליפול ולהיחבל בגופה, הרי שההמטומה שהתנוססה על ביטנה לא הייתה מעוררת את חשדם של ילדיה כי יכול והתרחש אירוע יוצא דופן. מה עוד, שעיון בצילומי החבלות של המתלוננת מיום 25.10.2020 (**ת/2**), תומך דווקא בתזת המאשימה שכן החבלה ממוקמת באזור הבטן התחתונה, כשדברים אלו עולים בקנה אחד עם הדברים שמסר **ע"ת/2**, שאישר בעדותו כי המתלוננת נפלה בעבר ונגרמה לה חבלה, אך החבלה נגרמה לה באזור הרגל (עמוד 28 לפרוטוקול, שורות 16-17).
44. בסיכומה של נקודה זו ייאמר, כי בשעה שקבעתי כי גרסתה של המתלוננת לפיה ההמטומה נגרמה לה כתוצאה מכך שהנאשמת בעטה בה בבטנה, (כפי שהיא מסרה הן בהודעתה במשטרה והן במהלך עדותה בבית המשפט); ובשעה שלא מצאתי להטיל ספק בגרסתו של **ע"ת/2**, המחזקת את גרסת המתלוננת לפיה כבר למחרת האירוע, הוא הבחין במו עיניו בחבלה שהייתה מצויה על בטנה של המתלוננת, כשהאחרונה סיפרה לו כי החבלה נגרמה לה כתוצאה ממעשיה של הנאשמת, ולא כתוצאה מנפילה (עמוד 24, שורות 17-26) - הרי שלא מצאתי לקבל את התזה החלופית, שהעלתה ההגנה. כשלגרסת המתלוננת לפיה החבלה נגרמה לה כתוצאה מהבעיטה שהפליאה בה הנאשמת בבטנה, ישנם תימוכין רבים בחומר הראיות, מצאתי כי התזה שאותה העלתה ההגנה לפיה יכול והיא נגרמה דווקא מנפילה, הינה חסרת כל בסיס מדעי, לא נתמכה בכל חוות דעת של מומחה, אינה מתיישבת עם ההיגיון והשכל הישר, ומהווה תזה תיאורטית ספקולטיבית בלבד, הנשענת על כרעי תרגולת, שאין בה כדי לעורר את הספק הסביר הנדרש בפליים.
45. **חמישית**, מעבר לכל האמור עד כה, מצאתי כי לא ניתן לתת אמון **בגרסת הנאשמת** לאופן התרחשות האירוע. לדידי (כאמור זה מכבר), גרסתה של הנאשמת בחקירתה במשטרה ובבית המשפט הייתה מתחמקת ומעורפלת, תוך שניכר כי היא הרבתה להיתמם, וניסתה פעמים רבות להתחמק ממתן תשובה לשאלות שאינן נוחות לה, מיעטה למסור מידע, וככלל העידה באופן מתחמק, פתלתל ומעורפל.
46. וכך, הנאשמת קשרה את עצמה למקום ולזמן התרחשות האירוע, והסכימה כי היא נקלעה לוויכוח עם המתלוננת בסלון הדירה, שכלל צעקות וקללות (עמוד 31, שורות 10-21). בנוסף לאלו, הנאשמת אישרה כי נכון למועד האירוע יחסיה עם המתלוננת היו טובים (עמוד 32, שורות 6-7). יוצא אפוא, כי טענתה של הנאשמת לפיה המתלוננת קיללה אותה בסלון ללא כל סיבה (עמוד 31, שורות 18-20; עמוד 32, שורות 15-17), מעוררת תמיהה רבה. בנוסף לכך, הנאשמת מסרה בנשימה אחת כי מחד גיסא, יחסיה עם **ע"ת/2**, היו טובים נכון למועד האירוע (עמוד 35, שורות 1-7), ומאידך גיסא, כי המתלוננת **וע"ת/2** 'תופרים' לה תיק ומעוניינים להכניס אותה לכלא ללא כל סיבה (עמוד 36, שורות 14-16; **ת/3**, עמוד 2, שורות 2-13), כשברי כי שתי טענות אלו סותרות זו את זו ואינן יכולות לדור בכפיפה אחת, ונעדרות כל היגיון פנימי.
47. העדר ההיגיון הפנימי בגרסתה של הנאשמת והמניפולטיביות שבה היא נקטה ניכרים אף בכך שמצד אחד, משהיא נשאלה על ידי באת כוח המאשימה האם באופן כללי **ע"ת/2**, משקר בעדותו, הלה השיבה כי **ע"ת/2**, אינו משקר (עמוד 35 שורות 23-24), ואולם, ומצד שני, ולאחר שהוטח בה כי **ע"ת/2**, מפליל אותה, היא בחרה לשנות את גרסתה וטענה שהוא אכן משקר (עמוד 36, שורות 1-5). כמו כן, הנאשמת מסרה במהלך עדותה (בתשובה לשאלת באת כוח המאשימה), כי היא לא הצטערה על מעשיה או כי היא בכתה בפני יבגני: **"ש: הוא אמר שאת בכית ואמרת שאת מצטערת" ת: לא אמרתי לו"** (עמוד 35, שורות 25-26), ובאותה נשימה כאשר היא נשאלה

- שוב על ידי באת כוח המאשימה: "למה את צריכה להתנצל ולבכות בפני יבגני אם לא הרבצת לה?", הלה מסרה גרסה שונה לפיה: "ת: כי רבנו" (עמוד 36, שורות 19-20), ובכך היא למעשה לא הכחישה שהיא בכתה והתנצלה על מעשיה, אלא מסרה כי ההתנצלות והבכי כוונו אל ע"ת/2, ולא אל המתלוננת.
48. כמו כן, הנאשמת סתרה את עצמה עת בחקירתה במשטרה היא מסרה כי ביום האירוע היא רבה קודם כל עם המתלוננת, ולאחר מכן היא רבה עם יבגני ואז הגיעה המשטרה (ת/3, עמוד 3, שורה 30), כפי שאף מסרה המתלוננת בהודעתה (ת/1, עמוד 2, שורה 29), ועת במהלך עדותה בבית המשפט היא טענה דברים שונים לפיהם, היא קודם כל רבה עם יבגני ורק לאחר מכן היא רבה עם המתלוננת, ואז הגיעה המשטרה (עמוד 31 לפרוטוקול, שורות 18-21).
49. עוד יצוין, כי בחקירתה במשטרה ציינה הנאשמת כי היא ריצתה עונש של מאסר בפועל כתוצאה מעלילות שווא שהעלילו עליה, וכתוצאה משקריו של ע"ת/2 (ת/3, עמוד 2, שורות 12-13), ואילו בעדותה בבית המשפט הסכימה הנאשמת כי היא הודתה במיוחס לה בתיק הקודם (בגינו היא ריצתה עונש מאסר), שכן היא ביצעה את המעשה שיוחס לה באותו מקרה, וכי לא העלילו עליה עלילות שווא (עמוד 36, שורות 23-26).
50. כך גם, כשנשאלה הנאשמת בחקירתה במשטרה על פרטי האירוע, ועל אף שהיא נחקרה רק כשלושה שבועות לאחר התרחשותו, הלה השיבה פעמיים כי היא אינה זוכרת את פרטי (ת/3, עמוד 3, שורה 24; שורה 26), ומנגד, היא ידעה להשיב בנחרצות כי היא לא תקפה את המתלוננת בכך שהכתה אותה (ת/3, עמוד 3, 37-40; עמוד 34 לפרוטוקול, שורה 1).
51. הנה כי כן, נוכח הסתירות שנתגלו בגרסתה של הנאשמת, וההתרשמות לפיה גרסתה הייתה מתחמקת, פתלתלה, ונעדרת כל היגיון פנימי, ומנגד, התרשמותי מגרסתה המהימנה של המתלוננת והתימוכין שנמצאו לה בחומר הראיות, מצאתי להעדיף באופן מובהק את גרסתה של המתלוננת לפיה, הנאשמת בעטה בבטנה וגרמה לה לחבלה הנטענת בכתב האישום.
52. ושישית, ובכל הנוגע לליבת האירוע באשר לאגרוף שהטיחה הנאשמת בכתפה של המתלוננת, יאמר שחרף המהימנות שהשרתה המתלוננת בדבריה בבית המשפט והרושם לפיו ליבת דבריה של המתלוננת נכונים הם (שכן וממילא אין מחלוקת על כך שהנאשמת הכתה את המתלוננת באמצעות ידה בין בהטחת אגרוף לכתפה ובין בהטחת סטירה לפניה), ולמען הזהירות, מצאתי להעדיף את הדברים שהלה מסרה במסגרת הודעתה במשטרה (לפיהם מעבר לבעיטה בבטן הנאשמת הטיחה בה גם מכת אגרוף בכתף), על פני הדברים שהלה מסרה במהלך עדותה בבית המשפט (לפיהם הנאשמת סטרה לה), וזאת בהתאם לאמור בסעיף 10א(ג) לפקודת הראיות. דברים אלו אמורים אף בצד העובדה שלאחר שהמתלוננת עומתה עם העובדה שבחקירתה במשטרה היא מסרה שהנאשמת הכתה אותה במכת אגרוף בכתף ולא סטרה על לחייה (מעבר לבעיטה בבטן), הלה השיבה: "אני מתבלבלת אני לא יודעת. נתנה מכה וזהו... היא נתנה לי מכה, נכון. הראש שלי לא כבר לא פועל, אם כתוב אז אמרתי" (עמוד 17, שורות 8-11) (ובכך כאמור זה מכבר הלה אישרה למעשה את נכונות הדברים שהיא מסרה במהלך הודעתה במשטרה).
53. למסקנה זאת הגעתי כאמור בשל העובדה שעדותה של המתלוננת בבית המשפט ניתנה מעל שנה לאחר קרות האירוע, ואילו גרסתה במשטרה נמסרה כיומיים לאחריו, כשהדעת נותנת כי במועד זה זיכרונה על אודות פרטי האירוע היה טרי יותר. אכן, לא נעלם מעיני כי מדבריה של המתלוננת בעדותה בבית המשפט (עמוד 17, שורות 15-16; עמוד 20, שורות 1-3), ומהמסמך הרפואי שהוצג לעיוני (נ/1) מיום 14.09.2021, עולה כי המתלוננת סובלת ממחלת שכחה מתקדמת. ואולם, משהודעתה במשטרה ניתנה ביום 25.10.2020, כשנה עובר למועד כתיבת המסמך הרפואי, הרי שמחומר הראיות לא ניתן להסיק כי היא סבלה גם בתקופה זו משיטיון ברמה גבוהה. מה עוד, שגרסת המתלוננת לאופן התרחשות האירוע כפי שנמסרה במשטרה נמצאה מדויקת ותואמת בסיפור המסגרת שבה את גרסת הנאשמת (למעט המחלוקת בעניין התקיפה), וניכר מכך שהמתלוננת בהודעתה במשטרה זכרה היטב את פרטי המקרה.
54. ויוער, כי למסקנתי זו הגעתי אף מן הטעם שהמתלוננת מסרה במהלך עדותה בבית המשפט כי כתוצאה ממעשיה

- של הנאשמת לא נגרם לה דבר (עמוד 13 לפרוטוקול, שורות 15-19), כשברי כי דבריה אלו של המתלוננת עומדים בניגוד לראיות שנפרשו לפניי ובדגש על צילומי החבלה שנגרמה לה (ת/2).
55. בהמשך לכך וכידוע, סעיף 10א(ד) לפקודת הראיות קובע כי "לא יורשע אדם על סמך אמרה שנתקבלה לפי סעיף זה אלא אם יש בחומר הראיות דבר לחיזוקה". על פי הפסיקה, אמרת החוץ תיבדק בזהירות, ותוביל להרשעה רק כאשר יש דבר לחיזוקה המהווה כ"תוספת לאמינותו ולמהימנותו של מוסר האימרה" (ראו לעניין זה, ע"פ 5617/15 מועתז מריסאת נ' מדינת ישראל (נבו, 27.07.2016)). לדידי, חיזוק משמעותי לאמרתה של המתלוננת במשטרה ניתן למצוא בצבר הראיות שנפרשו לפניי ובו, הדברים שמסר ע"ת/2, בעדותו לפיהם הוא שמע צעקות ומריבה בין הנאשמת למתלוננת; כי למחרת היום הנאשמת התנצלה בפניו על שאירע וביקשה את סליחתה של המתלוננת; גרסתו של ע"ת/2, לפיה הוא הבחין קלט בחושי והבחין במו עיניו בחבלה; צילומי החבלה שנגרמה למתלוננת; ובגרסתה רצופת התמיהות והסתירות של הנאשמת.
- ה. סוף דבר**
56. בסיכומי של עניין ייאמר, כי נוכח כלל הראיות שנפרשו לפניי כפי שפורט בהרחבה לעיל, נוכח גרסת המתלוננת שהינה גרסה מהימנה, המתיישבת והנתמכת בראיות האחרות שהובאו לפתחי, ובהן הדברים שמסר ע"ת/2, בעדותו; תמונות הצבע המתעדות את החבלה שנגרמה למתלוננת; ומנגד, גרסתה של הנאשמת שהינה מיתממת ומתחמקת, רצופת תמיהות וסתירות, ואשר בכללותה אינה מתיישבת עם חומר הראיות - מצאתי לדחות את גרסתה של הנאשמת; לקבל את גרסת עדי התביעה; ולקבוע כי במעשי הנאשמת התקיימו **היסודות העובדתיים** הנדרשים בעבירת **תקיפת זקן הגורמת חבלה של ממש**, לפי סעיף 1368 לחוק העונשין, עת הוכח לפניי כי ביום 23.10.2020, בשעה שאינה ידועה במדויק, בדירה, תקפה הנאשמת את המתלוננת שלא כדין בכך שבעטה בבטנה של המתלוננת באמצעות רגלה והכתה אותה באמצעות מכת אגרוף בכתפה, וגרמה למתלוננת חבלה של ממש בגופה בדמות המטומה בבטנה.
57. באשר ל**יסוד הנפשי** הנדרש לצורך גיבושה של עבירת **תקיפת זקן הגורמת חבלה של ממש**, הרי שהמחשבה הפלילית הנדרשת לצורך גיבושה של עבירת התקיפה בהתאם לאמור בסעיף 20 (א) לחוק העונשין הינה: "... מודעות לטיב המעשה, לקיום הנסיבות ולאפשרות הגרימה לתוצאות המעשה, הנמנים עם פרטי העבירה". בענייננו, ברי כי הנאשמת הייתה מודעת לטיב התנהגותה ולעובדה שהיא בועטת ומכה באמצעות אגרופה את המתלוננת שהינה קשישה שגילה מעבר ל-65 שנים (כאמור בסעיף 1368 (ג) לחוק העונשין), שלא כדין. לגבי אפשרות התרחשות התוצאה, הרי שהיסוד הנפשי הנדרש הינו פזיזות כלפי אפשרות התרחשות התוצאה, ולדידי, אין ספק כי הנאשמת חזתה את האפשרות כי כתוצאה מהטחת בעיטה ואגרוף במתלוננת (ובהינתן הבדלי הגיל, הגודל והחוזק ביניהן), עלולה המתלוננת להיחבל, אך היא הייתה אדישה כלפי התרחשות התוצאה (וראו לעניין זה, ת"פ (מחוזי ת"א) 40228/03 מדינת ישראל נ' הררי גד (נבו, 30.04.2009) להלן: "עניין הררי"; ות"פ (שלום פ"ת) 24508-08-15 מדינת ישראל נ' פלוני (נבו, 07.06.2017)).
58. ברוח הדברים האמורים, ובהמשך לקביעתי לפיה הנאשמת תקפה את המתלוננת בכך שהיא הכתה אותה באמצעות מכת אגרוף בכתפה ובעטה במתלוננת, הרי שיש מקום לקבוע כי תקיפתה של הנאשמת את המתלוננת אכן גרמה ל"חבלה של ממש", מושג שזכה בפסיקה לפירוש רחב, ומשמעותו שתהיה פגיעה גופנית 'מוחשית' כלשהיא (עניין הררי, לעיל; ות"פ (שלום ב"ש) 3520/08 מדינת ישראל נ' כהן ארז (נבו, 19.04.2009)). ברי כי המטומה בבטן, כפי שניתן להבחין מתיעוד החבלות בצבע (ת/2), מהווה פגיעה גופנית מוחשית.
59. **מכל הטעמים שפרטו לעיל, מצאתי להרשיע את הנאשמת בעבירת של תקיפת זקן הגורמת חבלה של ממש**, לפי סעיף 1368 לחוק העונשין.
- הצדדים מתבקשים כעת לטעון לעניין העונש.**

ניתנה היום, ו' חשוון תשפ"ג, 31 אוקטובר 2022, במעמד

הצדדים.